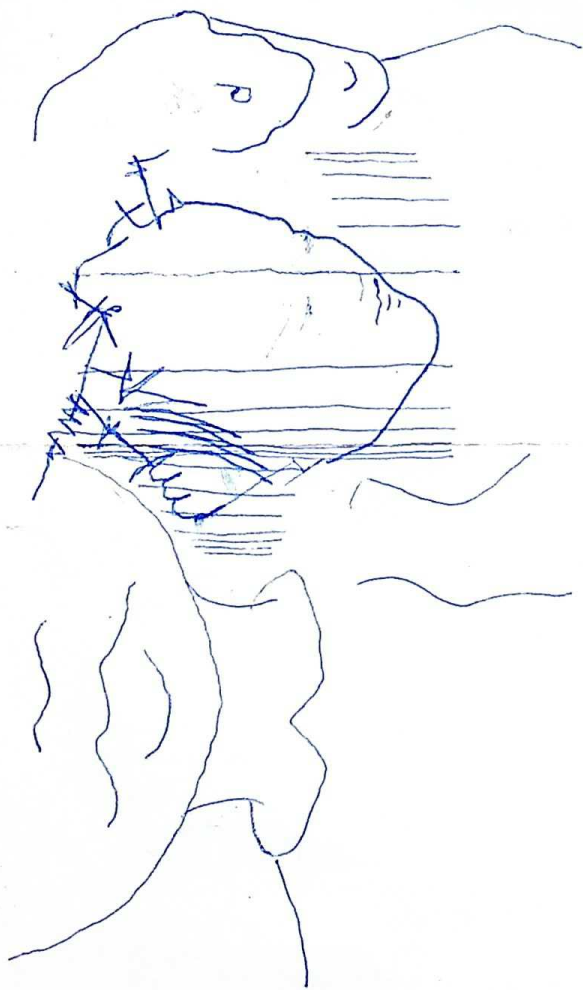


# **VIETNAM BULLETTIN**



**tijd winnen**

**om de oor-**

**log voort**

**te zetten**

**50ct**

derde jaargang nr 6, 31 augustus 1968

Verschijnt om de 14 dagen	Redactie/administratieadres :
Redactie : Jan Boonstra	Vietnam Bulletin, p/a ASVA
M. van Dullemolen	Weesperstraat 51, Amsterdam
W. de Graaff	Gironummer 1 28 11 98 tnv. Vietnam Bulletin
Benno Groeneveld	Abonnement f 5,-- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland f 7,-- per half jaar. Losse nrs. f 0,50 (België 7 fr.)
Tineke Nijenhuis	
Queenie Stevens	

## TIJD WINNEN OM DE OORLOG VOORT TE ZETTEN

Een hooggeplaatste (en havikgezinde) Pentagon-man vertelde een vriend van mij onlangs: "Het doel van de gedeeltelijke stopzetting van de bombardementen en de besprekingen in Parijs is het vechten terug te brengen tot een peil dat het Amerikaanse volk gedurende lange tijd kan verdragen, zonder ons werkelijke doel, dwz. een 'onafhankelijk' Vietnam, op te geven". Deze opmerking is geloof ik de beste sleutel voor de verwarde en in het slop zittende besprekingen in Parijs. Een dergelijke sleutel kan men vinden in een bericht van Max Frankel uit Austin in de New York Times van 2 juni. "Het was in de eerste plaats", zo schreef hij, "om tijd thuis te winnen om de militaire en diplomatieke gevechten in het buitenland te kunnen voeren dat Johnson het advies van de duiven om althans een gedeelte van de bombardementen stop te zetten op 31 maart aanvaardde en zich terug trok". Frankel voegde daaraan toe: "Tot nog toe heeft deze tactiek beter gewerkt dan hij durfde hopen. De bittere controversie is minder geworden en de politieke kandidaten zijn tot zwijgen gebracht". Het doel is tijdens de verkiezingscampagne het vredesvraagstuk te ontcrachten en pas op de plaats te maken totdat de verkiezingen voorbij zijn.

## Het nieuwe Azië en dezelfde oude schurken

Op een goed moment dacht ik dat Johnson vrede zou sluiten als de beste manier om Bobby Kennedy die hij haat de wind uit de zeilen te nemen en Humphrey te laten kiezen of misschien zelf toch nog aan een herverkiezing mee te doen als man die vrede heeft gebracht. Maar ik geloof dat ik Johnsons listigheid heb onderschat. Zijn strategie is McCarthy en Kennedy de wind uit de zeilen te nemen door te doen alsof hij op vrede uit is. Deze politieke strategie is helemaal in overeenstemming met zijn directe en dringende economische problemen. De VS kunnen de oorlog niet escaleren, nog eens 200.000 man toevoegen bij hen die reeds in Vietnam zijn zonder hun toevlucht te moeten nemen tot oorlogsbelastingen en oorlogseconomie die gevaarlijk onpopulair zouden zijn in een verkiezingsjaar. De verkiezingscampagne dwong een pauze af. Maar er bestaat geen reden om aan te nemen dat Johnson zijn uiteindelijke doeleinden heeft opgegeven of dat er verandering zou zijn gekomen in zijn diepe emotionele gehechtheid aan deze imperialistische kruistocht in Zuid-Oost Azië. Hij sprak direct uit zijn hart toen hij op 17 april in het Koreaanse consulaat in Honolulu een voortgezet Amerikaans protectoraat over het "Nieuwe Azië" in het vooruitzicht stelde. "Het Nieuwe Azië", wat een eufemisme voor Tsjiang Kai-sjek en de corrupte oligarchieën onder onze vleugels. "Ik ben er diep van overtuigd", zei Johnson, "dat mijn opvolger wie dat ook zijn moge - altijd zal handelen op een manier dat daarin Amerika's respect voor en belang bij de vrijheid en veiligheid van Azië tot uitdrukking zal komen". Dat zal ongetwijfeld waar zijn als zijn opvolger Humphrey of Nixon, Rockefeller of Reagan is. Een heleboel gegevens die verwarrend lijken passen in het beeld, als de vredesbesprekingen en de gedeeltelijke stopzetting van de bombardementen worden gezien als een tactische manoeuvre om een adempauze te winnen. Langzaam beginnen er in Washington stukjes en beetjes van de besprekingen die aan de Parijse conferentie vooraf gingen door te dringen. De Amerikaanse onderhandelaars schijnen nog maar zeer weinig nagedacht en gepleit te hebben voor welke politieke compromisoplossing dan ook. De VS zijn bereid tot wederzijdse de-escalatie, maar wederzijdse de-escalatie in afwezigheid van een politieke regeling betekent dat de andere zijde de opstand opgeeft en de militaire junta in Saigon aan de macht laat. Dat schijnt de 'bevredigende oplossing' te vormen, waarvoor we, zoals Humphrey de studenten van St. Paul op 27 mei zei, bereid moeten zijn aan de onderhandelingstafel te blijven "maanden, ja desnoods jarenlang". Dit moet senator McCarthy ook gevoeld hebben toen hij in een interview met Frank McGee van NBC op 2 juni zei dat de regering niets zei of deed dat verschilde van wat zij had gedaan of gezegd "voordat de onderhandelingen zogenaamd begon-

nen. We zeggen nog steeds geen coalitie-regering - Dean Rusk doet dat tenminste - , geen erkenning van het Nationaal Bevrijdingsfront, intensiever de oorlog, roep meer troepen onder de wapenen. We trekken ons niet terug, de 'zoek-en-vernietig-akties' worden niet beperkt".

Er is geen verandering omdat er geen werkelijke verandering heeft plaats gevonden.

## Nog steeds op zoek naar een militaire overwinning

Zowel Jeremy Campbell uit Washington in de Londense Evening Standard (8 mei) als Stuart H. Loory uit Washington in de Los Angeles Times (31 mei) rapporteren dat Johnson's 'abdicatie'-toespraak van 31 maart twee weken eerder vooraf gegaan was door een dramatische verandering van mening van Johnson's niet-officiële raadgevers over de oorlog. Een groep waarin o.a. gepensioneerde generaals als Bradley, Taylor, Ridgway, Douglas Dillon, McGeorge Bundy en George Ball was altijd voorstander geweest van het krachtig voortzetten van de oorlog, met Ball als enige uitzondering. Na hun vergadering van 18 maart - zo gaat het verhaal - deden ze de president versted staan door hun mededeling dat verdere escalatie, heviger bombardementen en nog meer Amerikaanse troepen geen, zo schrijft Loory, "goed zou doen". Maar er bestaan geen aanwijzingen voor dat deze sombere militaire conclusies enige duidelijke politieke consequenties hadden. In plaats van de publieke opinie op een compromis voor te bereiden heeft de regering de deur krachtig voor het praten over een coalitie gesloten. Westmoreland kreeg de gelegenheid van het forum van een presidentiële persconferentie in de LBJ-ranch gebruik te maken voor nog zo'n dwaze vertoning die de indruk moet wekken dat een militaire overwinning mogelijk is. En nu horen we dat op 6 mei door Westmoreland een geheim bevel aan de Amerikaanse commandanten werd gegeven waarin werd opgeroepen voor een 'belangrijke doorbraak in de richting van een militaire overwinning' (zie elders in dit nr., red. VB). Je verspilt niet meer levens als je werkelijk serieuze vredesplannen hebt.

Het congres heeft de regeringsuitgaven besnoeid met 6 miljard dollar, die voor een belangrijk deel uit sociale uitgaven afkomstig zijn. Tegelijkertijd heeft Johnson, terwijl men het nauwelijks opmerkte, de uitgaven voor de oorlog meer opgevoerd dan die hele besnoeiing van 6 miljard. Op 12 februari deelde de president trots mee dat McNamara 6 miljard dollar op andere militaire uitgaven had bezuinigd om nieuwe fondsen voor de oorlog vrij te maken. Anderhalve maand later, in zijn 'abdicatie'-toespraak zei Johnson dat hij dit belastingjaar nog eens 2,5 miljard dollar nodig had voor Vietnam. Dit bedrag moest worden verhoogd. Op 31 mei terwijl het fiscale jaar nog maar 40 dagen telde, zond hij het Huis van Afgevaardigden een boodschap waarin hij om 3,9 miljard dollar vroeg in plaats van om 2,5 miljard. Dit alles zal 6,5 tot 9,9 miljard dollar meer vrij maken - de schattingen verschillen - voor de oorlog in Vietnam.

(I. F. Stone's Weekly 10-6'68)

## EEN GEHEIM BEVEL AAN AMERIKAANSE COMMANDANTEN ROEPT OP TOT EEN OVERWINNING IN VIETNAM BINNEN DRIE MAANDEN.

Saigon. - Een geheim bevel is uitgegaan aan alle Amerikaanse commandanten in Zuid-Vietnam te velde waarin hen wordt bevolen de oorlog binnen drie maanden te winnen... om de huidige militaire impasse te doorbreken en de Amerikanen een beslissende stem te geven op de vredesconferentie in Parijs. De communisten zijn ongetwijfeld ook van plan een dergelijke doorbraak te forceren en wel om dezelfde redenen. Daarom schijnt het zeker dat de besprekingen in Parijs verre van het geweld te verminderen aanleiding zullen geven tot de meest bloedige gevechten van de oorlog in de komende weken en maanden... Men meent dat het bevel op 6 mei is uitgegeven. Het ging uit onder de naam van Generaal William C. Westmoreland, de scheidende opperbevelhebber van de Amerikaans troepen in Vietnam. Maar het was afkomstig van Generaal Creighton W. Abrams, de opvolger van Westmoreland... Met Abrams aan de leiding verwachten de Amerikaanse militairen een agressievere oorlog. Zonder dat er sprake zal zijn van veranderingen in de fundamentele strategie, zo zeiden deze bronnen, zal de Amerikaanse tactiek Abrams agressieve persoonlijkheid weerspiegelen. Het geheime bevel heeft dat reeds gedaan... "Ze willen dat we met rinkelende bellen en met vuurwerk uitrukken", zei een officier nadat hij het bevel had gelezen. Contact met de vijand verliezen nadat contact is gemaakt zal als een tactische nederlaag worden beschouwd, zo zei het bevel. Een officier zei dat het bevel met de strenge aanbeveling

eindigde: "U dient de vijand te achtervolgen en in het nauw te brengen totdat zijn invloed uit dit land is verdreven".

Keyes Beech, Chicago Daily News,  
25 mei. (geciteerd in I. F. Stone's  
Weekly, 10-6 '68)

**HANOI BESCHULDIGT DE AMERIKANEN ERVAN HUN BOMBARDEMENTEN STERK TE HEBBEN OPGEVOERD SINDS LBJ ZE GEOGRAFISCH HEEFT BEPERKT**

"Sinds 31 maart 1968 is het aantal bombardementsmissies boven Noord-Vietnam enorm gestegen. Vóór die datum was het aantal raids maximaal 2500 per maand boven geheel Noord Vietnam (in januari en maart 1968). Het aantal bombardementsvluchten tegen de vroegere vierde zone (beneden de 20ste breedtegraad) na 31 maart 1968 steeg tot meer dan 3500 in april en tot meer dan 4700 in mei. Terwijl gedurende het eerste kwartaal van 1968 het dagelijkse gemiddelde 75 bombardementsvluchten voor geheel Noord Vietnam bedroeg steeg het tot 115 in april en tot 152 in mei voor het gebied van de 20ste breedtegraad tot het Vinh Linh gebied. . . Het aantal doelen dat werd aangevallen steeg eveneens. Terwijl in maart 1968 de Amerikaanse agressors 2000 doelen in geheel Noord Vietnam bombardeerden vielen zij er in april 2300 en in mei 3700 in de vroegere vierde zone aan. De aanvallen waren onmenselijker en wreder dan vroeger. . . . Strategische B-52 bommenwerpers en ultrasnelvurende kanonnen werden steeds meer gebruikt. In mei 1968 voerden B-52 bommenwerpers 7 achtereenvolgende dagen tapijtbombardementen uit op het Vinh Linh gebied. Datzelfde gebied kreeg 40.000 granaten afgevuurd door de ten zuiden van de gedemilitariseerde zone opgestelde artillerie en door de kanonnen van de 7e vloot. Verschillende types fragmentatiebommen werden vaker en in groter tonnage gebruikt. Alleen in mei 1968 werden 8000 bommen met tijdonsteking op 200 burgerdoelen gegooid. . . en ongeveer 1000 containers met meer dan 600.000 kogeltjesbommen erin werden op hetzelfde gebied geworpen om de burgerbevolking uit te roeien. Napalmbommen werden zonder onderscheid gebruikt. . . De Amerikanen gebruikten grote hoeveelheden fosforbommen en -granaten. . . . De belangrijkste doelen van de Amerikaanse imperialisten waren dicht bevolkte gebieden en burgerdoelen. . . Vijftien markten in de provincies Nghe An, Ha Tinh en Quang Binh kregen in mei 1968 16 aanvallen met 400 explosieve bommen en een grote hoeveelheid fragmentatiebommen te verwerken. . . De praatjes van de Amerikanen over vrede, de-escalatie, geen aanvallen op burgerbevolking en op voedselproducerende gebieden enzovoorts zijn misleidende argumenten. In werkelijkheid gaan de Amerikanen voort met het opvoeren van hun agressieoorlog. . ."

Radio Hanoi, in een Franstalige uitzending op 11 juni maakte melding van een verklaring van de Noordvietnamese oorlogsmisdadencommissie dat een dag eerder verscheen. (I. F. Stone's Weekly, 8-7 '68)

Hoe een bijna onopgemerkt officieel getuigenis in Washington de beschuldigingen van Hanoi bevestigt.

Minister van defensie Clifford: "De beperking van de bombardementen tot de 20ste (breedtegraad) heeft ons, naar mijn mening niet erg veel schade gedaan. We concentreren ons nu op het gebied waar de trechter (panhandle) van Noord Vietnam begint en al het verkeer dat van dit hele gebied komt (blijkbaar had hij een kaart voor de commissie) komt hier langs. Daarop concentreren wij onze bombardementen. We voeren het aantal bombardementsvluchten boven dit gebied zeer aanzienlijk op. Als ik me de cijfers goed herinner waren het iets als 3000 (bombardementsvluchten) in februari, ongeveer 5000 in maart, 7000 in april en NU BEDRAGEN ZIJ ROND DE 10.000 per maand (kapitalen toegevoegd, I. F. Stone).

We vernietigen meer vrachtauto's dan ooit tevoren".

- Getuigenverklaring op pag. 727 van de hearing van de commissie die gaat over de toewijzing van het militaire budget over de tweede aanvullende begroting van 1969. De minister legde zijn verklaring af op een zitting van 28 mei maar de hearings werden pas op 6 juni vrijgegeven. Dit toont aan dat het aantal bombardementsvluchten in mei twee keer zo groot was als in maart voordat de president aankondigde dat de bombardementen beperkt zouden worden. Dit verbazingwekkend hoge cijfer is vrijwel onopgemerkt

gebleven. Later in dezelfde hearing (op pag 762) werd enig idee gegeven van de toename van het uitgeworpen tonnage. Joseph Addabbo (Demokraat uit New York) vroeg of in de nieuwe begroting rekening gehouden was met de besparingen in ammunitie waarvan hij dacht dat ze bespaard waren door het beperken van de bombardementen op het Noorden: Paul H. Nitze, onderminister van defensie: "Ook al bombarderen we niet ten noorden van de 20ste breedtegraad. . . . (geschraapt door de censor), op dit moment is het aantal bombardementsvluchten boven Noord Vietnam niet verminderd omdat we de intensiteit van de bombardementen hebben vergroot - verbeterd u me wanneer ik het verkeerd heb, Generaal Clay. Het is mijn indruk dat het totale aantal bombardementsvluchten-- Majoor Generaal D. L. Crow, director budget AS Air Force: "Ik kan u de preciese cijfers geven. Het totale verbruik voor de US Air Force voor de maand maart bedroeg 91.700 ton. In februari was dat 78.100 en in januari 67.600. Zoals u ziet, ook al hebben we de bombardementen ten noorden van de 20ste breedtegraad gestopt, vergelijkenderwijs als gevolg van het grotere aantal B-52-bombardementsvluchten zijn de totale uitgaven voor munitie sterk gestegen".

(I. F. Stone's Weekly, 8-7 '68)

**PETER WEISS: BERICHT UIT VIETNAM.**

"Bericht over de aanvallen van de Amerikaanse luchtmacht en marine op de Democratische Republiek Vietnam na de verklaring van president Johnson over "beperking van de bombardementen" op 31 maart 1968." Onder deze titel heeft de bekende schrijver Peter Weiss, samen met Gunilla Palmstier-na een rapport uitgebracht na een bezoek aan de 4 zuidelijkste provincies van Noord-Vietnam. Hieronder volgt een enkel fragment uit dit rapport (overgenomen uit Konkret, augustus 1968). In de Nieuwe Linie van 10 augustus j.l. is o.a. een getuigenverklaring uit het rapport overgenomen. (red. VB).

In 1967 en gedurende de eerste 3 maanden van 1968 werden gemiddeld 75 aanvallen per dag op Noord-Vietnam uitgevoerd. In april 1968 werden gemiddeld 115 aanvallen dagelijks uitgevoerd, geconcentreerd in 4 provincies. In mei werd dit gemiddelde verhoogd tot 152, nu echter geconcentreerd in 3 provincies.

Uit de opgaven over de aanvallen op de provincies en afzonderlijke steden en dorpen valt het volgende op te merken:

1. Intensivering van de verschillende typen vernietigingswapens, het gebruik van bommen van verschillend kaliber, bommen met tijdonsteking, fragmentatiebommen met tijdonsteking, raketten, evt. op grote afstand bestuurd, artilleriegranaten, lucht- en watermijnen. Bommen worden gebruikt samen met napalm- en fosforbommen, fragmentatiebommen en bommen met tijdonsteking, magnetisch of op trillingen werkend.

2. Geconcentreerde en herhaalde aanvallen op een enkel doel of doelgebied, met als doel de totale vernietiging.

In sterkere mate worden in de huidige aanvalsfase bommen ingezet, die zich uitsluitend tegen het menselijk leven richten. Alleen al in mei 1968 werden volgens de statistieken meer dan 1000 fragmentatiebommen in het aanvalsgebied, Vinh Linh niet meegerekend, ingezet. (Tegenwoordig worden de kogeltjes uit plastic gemaakt, waardoor ze bij röntgenonderzoek niet meer te ontdekken zijn).

Fosfor- en napalmbommen worden gebruikt bij aanvallen op dichtbevolkte gebieden, zoals de stad Dong Hoi en de provincie Quang Binh, en tegen oogstrijpe velden. Vooral in het gebied Vinh Linh worden fosforbommen gebruikt. De aanvallers maken daarbij gebruik van de droge wind, die in dit jaargetijde vanuit Laos over de zuidelijke provincies van Noord-Vietnam waait, en die het vuur tot uitgebreide branden aanwakkert. Een groot deel van de landbouwgebieden is volledig omwoeld door de vele bominslagen. De metaalsplinters in de grond maken het werken op het land voor jaren onmogelijk. Naast de aanslagen op het leven van de mensen moet ook het plantenleven "eens en voor voor altijd" vernietigd worden. Naast de aanvallen op steden, dorpen, velden, straten en wegen worden alle kulturele, sociale en godsdienstige gebouwen, alle dijken en waterwerken gebombardeerd. In tegenstelling tot de verklaring die de spreker van de Amerikaanse delegatie in Parijs, Harriman, heeft uitgegeven, n.l. dat er geen civiele doelen, dijken, dammen, kerken, scholen land-

bouwgemeenschappen enz. gebombardeerd zouden worden, werden dergelijke aanvallen gedurende de maanden april, mei en juni 1968 in groter aantal uitgevoerd. Naast de luchtaanvallen en de beschietingen door de Amerikaanse artillerie ten zuiden van de 17e breedtegraad, neemt ook de vloot deel aan de bombardementen op de zuidelijke provincies van Noord-Vietnam.

De provincie Nghe An.

Ook hier maakt de luchtmacht gebruik van de mogelijkheid om met de hete zomerwind moeilijk te blussen branden te verspreiden.

De velden worden met napalm en fosfor beschoten.

De dammen worden eveneens vernietigd, waardoor er tijdens de hoogwatertijd katastrofen ontstaan.

Tot 31 maart 1968 waren 112 dijken, dammen, stuwdammen, pompstations en andere waterwerken gebombardeerd tijdens 537 aanvallen. Er werden daarbij in het totaal 3500 bommen afgeworpen.

Al deze bouwwerken werden na 31 maart 1968 met verhoogde intensiteit opnieuw aangevallen; 30 km. dijk is volledig vernietigd.

In april en mei werden meer dan 1700 aanvallen uitgevoerd op dichtbevolkte gebieden en industriegebieden in Nghe An, met name in de driehoek Do Luong-Dien Chau-Vinh. Daarvan vonden er in april 200 en in mei 300 's nachts plaats.

De stad Vinh, die reeds voor 31 maart sterk verwoest was, werd nu onderworpen aan totale-vernietigingsaanvallen. De stad werd in april met meer dan 40.000 bommen bestookt. Alleen al op 17 april 1968 werd Vinh 280 maal aangevallen, met meer dan 3000 bommen. De stad heeft een oppervlakte van 26 vierkante km.. Per vierkante meter vielen er 70 kilo bommen.

Voor de voorstad Ben Thuy werden 400 kilo bommen per vierkante meter gebruikt. 16 Dorpen in de omgeving van de stad werden gelijktijdig aangevallen. De puinhopen, het enige dat nog over was van de stad, werden verpulverd. De stad Vinh en haar omgeving is door de Amerikaanse luchtmacht geheel met de grond gelijk gemaakt.

(.....)

Naast deze aanvallen, die bijna dagelijks voorkomen, moeten nog enkele van de zware aanvallen op scholen en kinderbewaarplaatsen genoemd worden.

Op 3 april 1968 werden 20 bommen afgeworpen op een lagere school in Than Hoa (gemeente Dong Son). 14 Personen werden gedood, waaronder 6 kinderen, verder werden 36 personen gewond waaronder 22 schoolkinderen.

De school werd totaal verwoest, nog 155 andere huizen werden verwoest of beschadigd.

Op 23 mei 1968, om 7 uur 's ochtends wierpen twee A-4 bommenwerpers 6 bommen en luchtmijnen af op het dorp Van Loc. Het dorp heeft 1446 inwoners (304 gezinnen).

Bij een tweede golf werden fragmentatiebommen afgeworpen.

Onder de gedoden waren 11 schoolkinderen. 237 Huizen, waaronder een lagere school een middelbare school en een kinderbewaarplaats werden totaal vernietigd.

Bijzondere aandacht verdienen ook de geconcentreerde en systematische aanvallen op de katholieke gemeenschap, die in deze provincie sterk vertegenwoordigd is. Voor 31 maart 1968 werd geen onderscheid gemaakt tussen de vernietigingsakties tegen kerken, pagodes, tempels en historische bouwwerken. Na de 31e maart is er een tendens te bespeuren tot speciaal tegen de katholieken gerichte aanvallen.

Het kan wel de wens van de Amerikaanse oorlogsleiders zijn om de katholieke bevolking met deze akties tot defaitisme te brengen, maar het tegendeel is eerder bereikt. Men verwijst naar het cynisme van Amerika, welks president zijn boodschap over de "beperkte bommenoorlog" met een gebed tot God beëindigde.

#### EEN SLAG IN HET GEZICHT VAN DE TEGENPARTIJ.

(...) Terwijl de besprekingen in Parijs dienst doen om het land het gevoel te geven dat vrede op komst is dienden de besprekingen in Honolulu er toe de oorlog krachtig en definitief voort te zetten totdat de tegenpartij capituleert. (...) Het communique van Honolulu was een welbewuste slag in het gezicht van de tegenpartij op twee punten, één van onmiddellijk belang en één op langere termijn. Het punt van onmiddellijk belang is hoe we de